

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 8

„Iar punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este că avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri; slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul” (8.1,2).

Aceste două versete sunt rezumatul a ceea ce scriitorul epistolei a spus deja despre subiectul minunat al slujbei de Mare Preot al lui Hristos în cer. Această temă, care a început la sfârșitul capitolului al doilea, se continuă până în capitolul nostru, cu unele intercalări în care se tratează lucrurile legate de aceasta, ca de exemplu „odihna” în capitolul patru și decăderea de la mărturia creștină în capitolul șase, și așa mai departe.

Ca să știm ce înseamnă această expresie „Iar punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este”, trebuie numai să citim Epistola către Evrei 2.17,18; 3.1-6; 4.14-16; 5.1-11; 6.20 și capitolul 7. Se referă la faptul minunat al activității de Mare Preot a lui Hristos în Locul Preasfânt din cer, unde El, mai presus de toate, a fost așezat la dreapta tronului Măreției. Aceste locuri sfinte, acest adevărat cort, pe care Domnul l-a ridicat, și nu omul, stă în contrast cu cortul pământesc, care a fost ridicat în pustie, și în care preoții exercitau slujba conform Legii. În adevăratul cort din cer Domnul intervine pentru noi, Acela care, după ce S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă, a intrat în cer și a fost salutat ca „Mare Preot pentru eternitate”. Această mare realitate introduce o nouă perioadă de timp, care pune capăt celei vechi, nu numai cu privire la rânduielile levitice, ci și cu privire la legământul care stătea în legătură cu acestea și care a fost înlăturat, ca să facă loc unui legământ nou și mai bun. Acesta este subiectul capitolului cu care ne ocupăm.

„Pentru că orice mare preot este pus să ofere daruri și jertfe; de aceea era necesar să aibă și Acesta ce să ofere” (8.3).

Slujba marelui preot consta în a aduce lui Dumnezeu daruri și jertfe de tăiere pentru popor. „Acesta”, este vorba de Isus, trebuia să aibă și El ceva de adus. El S-a jertfit pe Sine Însuși pe cruce, și, după ce a fost adusă această jertfă, El Se folosește pe Sine Însuși acum în cer pentru noi înaintea lui Dumnezeu (compară cu Evrei 7.25,27).

„Deci, dacă ar fi pe pământ, nici n-ar fi preot, fiind aceia care oferă darurile după Lege ...” (8.4).

Autorul insistă asupra faptului că aceasta nu are loc pe pământ. Acolo existau preoți, care aduceau daruri pentru un popor pământesc conform Legii. Duhul Sfânt vrea tot mai mult să desprindă pe evrei de pământ și să-i introducă în lucrurile mult mai prețioase ale cerului.

„... (care slujesc imaginii și umbrei celor cerești, după cum i s-a poruncit lui Moise, când urma să ridice cortul; pentru că: »Vezi«, zice, »să faci toate după modelul care ți-a fost arătat pe munte«)” (8.5).

Aceasta este ceea ce acest verset ne arată clar. Toată slujba preotului după Lege sta în legătură cu „imaginea și umbra celor cerești”. Acestea au fost prescrise de Dumnezeu și trebuiau, ca să corespundă gândurilor Sale, făcute exact după indicațiile primite, după modelul pe care Domnul l-a arătat lui Moise (Exod 25.9,40; 26.30; 27.8). Dar toate acestea erau numai imagini ale lucrurilor cerești, „ale Locului Preasfânt și ale adevăratului cort”, al căror slujitor este Hristos. Ce vor prefera acum evreii, umbrele sau realitatea?

„... dar acum a obținut o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât este și Mijlocitor al unui legământ mai bun, care este întemeiat pe promisiuni mai bune” (8.6).

Această realitate cerească este în Hristos, „Mijlocitorul unui legământ mai bun”, ca Acela la care se referea preoția levitică și orânduielele ei. Scriitorul s-a referit deja în capitolul 7.22 la acest subiect al legământului, cu cuvintele: „cu atât mai mult Isus a devenit garantul unui legământ mai bun”. Aici el reia subiectul, pe care îl va trata detaliat până la capitolul 9. Dar așa cum în toate lucrurile strălucește gloria lui Hristos, tot așa se sting toate gloriile perioadei trecute, la care evreii s-ar fi putut referi.

Preoția aaronită a fost deci înlăturată și a fost înlocuită prin preoția cerească a lui Hristos. Și ce se va întâmpla acum cu legământul, care a fost încheiat cu părinții prin mijlocirea lui Moise? Și el a fost înlăturat, ca să facă loc unui legământ mai bun, al cărui mijlocitor este mult mai bun decât Moise, și care „este întemeiat pe promisiuni mai bune”. Promisiunile legământului vechi se întemeiau pe ascultarea față de Lege. Promisiunile legământului nou însă sunt necondiționate; ele au ca punct de plecare exclusiv harul lui Dumnezeu și sunt, așa cum arată capitolul 9, întemeiate pe jertfa lui Hristos, în ceea ce privește împlinirea lor.

„Pentru că, dacă cel dintâi ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat niciodată loc pentru un al doilea.” (8.7).

Faptul că în Scripturi a fost vestit un legământ nou (vezi versetul 10), lasă să se vadă că primul nu era fără cusur. „Legea n-a desăvârșit nimic” (7.19); era numai provizoriu, în legătură cu un popor pământesc, pus sub obligația de a asculta. Tot ce a spus Dumnezeu, ce a rânduit și ridicat era fără îndoială fără cusur; dar sistemul vechi era numai o umbră; dar poporul, căruia i-a fost dată Legea și cu care s-a încheiat legământul, era un popor firesc (carnal), cu grumazul răzvrătit, incapabil să împlinească Legea și să respecte legământul acesta. El trebuia deci să fie înlocuit de un altul, și în acest sens el nu era fără cusur. Poporul trebuia să-l respecte, și era vinovat, dacă nu-l împlinea. Când de aceea Dumnezeu în harul Său măreț anunță un alt legământ, El face aceasta muștrând poporul și aducându-i reproșuri justificate, că au încălcat legământul dintâi.

„Pentru că, muștrându-i, spune: »Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia, pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, un nou legământ; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că ei n-au stăruit în legământul Meu, nici Eu nu M-am uitat la ei, zice Domnul. Pentru că acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: dând legile Mele în mintea lor, le voi înscrie și pe inimile lor; și le voi fi Dumnezeu și ei Îmi vor fi

popor. Și nu vor mai învăța fiecare pe fratele său, spunând: „Cunoaște-L pe Domnul!”; pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mare dintre ei. Pentru că voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”. (8.8-12).

Duhul Sfânt citează făgăduințele minunate, care se referă la acest legământ nou și pe care prorocul Ieremia le-a făcut cunoscut într-o zi de mare decădere (Ieremia 31.31-34). În loc să se preocupe de descrierea binecuvântărilor acestui al doilea legământ, autorul rămâne aici la concluzia că, deoarece este un legământ nou, legământul cel vechi va dispărea. Prin aceasta credincioșii evrei erau dezlegați de vechiul legământ, așa cum erau eliberați de toate celelalte lucruri, care se refereau la iudaism. Totodată ei au fost păziți să nu se lege de ceea ce se referă la noul legământ, dar care abia în timpurile viitoare va deveni vizibil.

„Prin aceea că zice »nou«, a făcut vechi pe cel dintâi; iar ce este învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție” (8.13).

Putem aici să admirăm purtarea de grijă gingașă a lui Dumnezeu în felul cum Duhul Sfânt prin menajare dorește să-i conducă treptat pe credincioșii evrei, ca ei să renunțe la iudaism și la tot ce se referă la el. Astfel în versetul patru El a amintit pe preoți într-un fel, ca și cum ei ar mai fi exercitat pe pământ slujba, și cu toate acestea crucea lui Hristos a pus capăt la toate acestea pentru credincioși. Acest ultim verset al capitolului nostru nu spune că vechiul legământ a fost anulat, ci numai că el a îmbătrânit și este aproape de dispariție. Este ca și cu o persoană bătrână, înaintată în vârstă: ea este încă prezentă, dar este pe punctul de a părăsi scena lumii acesteia.

Să mai observăm în versetul opt că, atunci când Duhul Sfânt citează Ieremia 31, El amintește cum Domnul a vestit noul legământ, „muștrând”. Ce Dumnezeu al harului! Cât de multe ori vedem în proroci cum atenționările și amenințările cu judecata împotriva lui Israel neascultător și răzvrătit sunt însoțite de făgăduințe, care se vor împlini în timpurile Împărăției de o mie de ani! (compară cu Ieremia 2.2-5; 4.2-6; 11.6-16; 12 ...).

Să mai adăugăm unele cuvinte referitoare la noul legământ, care sunt necesare pentru noi ca creștini. După cuvântul din Ieremia 31, citat în capitolul nostru, atât noul legământ cât și vechiul legământ a fost încheiat cu Israel, cu poporul pământesc, dar nu cu noi creștinii. Legămintele se referă la căile și domnia lui Dumnezeu în legătură cu oamenii care stau pe terenul unei relații pământești cu El. În cer nu sunt legăminte.

Poziția și binecuvântările creștinilor sunt cerești (Efeseni 1.3). Caracterul legăturii noastre cu Dumnezeu și cu Hristos nu necesită nici un legământ. Relațiile unui copil cu tatăl său nu reprezintă nici un legământ. Să fi unit prin Duhul Sfânt cu Mijlocitorul noului legământ în glorie este o stare care nu are nimic a face cu un legământ. Dar noi suntem mântuiți prin sângele legământului. Noi suntem deja înaintea rămășiței viitoare a Lui Israel uzufructuarii privilegiilor principale ale noului legământ, a cărui temelie Dumnezeu a pus-o prin sângele lui Hristos, dar noi suntem în duhul și nu literalmente.

Să mai observăm diferența dintre Moise, mijlocitorul vechiului legământ, și Hristos, Mijlocitorul noului legământ. Moise era mijlocitor între Dumnezeu și popor, ca să aducă acestuia cuprinsul pactului făcut cu Dumnezeu, pe care trebuiau să-l primească, și el a vestit pedeapsa legată de încălcarea Legii. Însă Hristos a murit pentru națiune (Ioan 11.50-52), și,

cum vom vedea în capitolul 9.15, moartea Lui constituie eliberarea de fărâdelegile care au avut loc sub primul legământ. În felul acesta s-a pus baza pentru orice binecuvântare din noul legământ; această bază nu este ascultarea din partea omului păcătos, ci moartea lui Hristos pentru păcătos.

O altă diferență între vechiul legământ și noul legământ este, că primul a fost încheiat *cu* poporul (versetul 9: „cu părinții lor”); acolo erau două părți contractante. Legământul nou în contrast cu cel vechi este făcut nu *cu ei*, ci pentru ei (versetul 8 și 10: „legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel”, și așa mai departe). Pentru noul legământ garantează numai Dumnezeu singur, și El poate binecuvânta pe baza salvării împlinite prin Hristos.